

soud správně podle § 116 ex. ř. rok k jednání o účtu, použiv k tomu předepsaného vzorce čis. 192; zástupce vymáhajícího věřitele dostavil se k roku na 21. července 1927 a učinil při něm připomínky co do položek týkajících se výplaty 1165 Kč 80 h Dr. K-ovi a 1050 Kč B-ovi. Tím vyhověl vymáhající věřitel své povinnosti a bylo věcí soudu exekučního, by o správnosti účtu rozhodl přihlížeje též k těmto připomínkám a k vysvětlení vnučeným správcem v té příčině při témže roku podanému. Vnučený správce podal o tom další vysvětlení v písemném podání, jež bylo soudu exekučnímu dodáno teprve dne 20. srpna 1927. Otázka, zda neměl exekuční soud toto podání odmítnouti jako opožděné, může zůstati nezodpověděna, jisto však je, že soud pochybil, zaslav podání to bernímu úřadu k vyjádření do 14 dnů s tím, že jinak se má za to, že vymáhající strana souhlasí, čemuž je rozuměti tak, že souhlasí s návrhem vnučeného správce v témže podání, by účet ze správy byl schválen. Tento postup exekučního soudu je nezákonný, protože odporuje předpisu § 116 ex. ř., který jest rázu velícího. Vymáhající věřitel nebyl vůbec povinen o dodatném podání vnučeného správce se vyjadřovati, an své připomínky učinil při roku ze dne 21. července 1927 a již tím předešel tomu, by u něho nastaly nepříznivé účinky, jež zákon (§ 116 ex. ř.) stanoví jako důsledek nedostavení se k roku po případě jako důsledek opomenutí podati připomínky proti účtu již před rokem. Je tedy pro rozhodnutí o správnosti nebo nesprávnosti účtu lhostejno, že se vymáhající věřitel nevyjádřil o dodatném podání vnučeného správce ve čtrnáctidenní lhůtě určené exekučním soudem, neboť všeobecného předpisu § 56 druhý odstavec ex. ř. nelze použiti tam, kde se má soud řídit zvláštním předpisem § 116 ex. ř. Názor exekučního soudu, že vymáhající věřitel zmeškáním oné lhůty projevilsouhlas se správou a s účtem vnučeného správce, jest právně mylný — nehledíc ani k tomu, že soud má účet ze správy zkoumati z úřední povinnosti (mot. str. 179, mat. I. str. 507) — a poněvadž soud následkem svého mylného názoru neučinil připomínky vymáhajícím věřitelem včas učiněné předmětem rozhodování ve věci, bylo jeho usnesení, pokud jím účet ze správy byl schválen, soudem rekursním právem zrušeno.

Čís. 7941.

V poznamenaném pořadí může býti zapsáno toliko zástavní právo smluvní, ať již na základě listiny vydané vlastníkem nemovitosti nebo po případě na základě rozsudku tuto listinu zastupujícího, avšak nikoliv zástavní právo exekuční.

Proti příkázání pohledávky, zajištěné exekučním zástavním právením, v poznamenaném pořadí lze vznést s úspěchem odpor, třebaž zápis exekučního zástavního práva v poznamenaném pořadí nabyl formálně právní moci.

(Rozh. ze dne 3. dubna 1928, R I 236/28.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost nepřikázal soud prvního státního soudu Občanské záložně pohledávky v pořadí poznámek podle § 53 knih. zák., ježto bylo pro ně vloženo zástavní právo na základě exekučních titulů. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

I když to § 53 (pokud se týče 56) knih. zák. výslovně neuvádí, plyne přes to z těchto §§, jakž zevrubně dovodil tento Nejvyšší soud v plenárním rozhodnutí ze dne 11. prosince 1923, čís. pres. 1504/23 sb. n. s. čís. 3266, že v poznamenaném pořadí může býti zapsáno toliko zástavní právo smluvní, ať již na základě listiny vydané vlastníkem nemovitosti nebo po případě na základě rozsudku tuto listinu zastupujícího, ale nikoli zástavní právo exekuční. Zástavní právo dovolací rekurentky, o něž jde a jež si na základě směnečných platebních příkazů v poznamenaném pořadí vydobyla, není zástavní právo smluvní, nýbrž exekuční a bylo podle toho, co zde uvedeno, v poznamenaném pořadí zapsáno neprávem. Na tom, že zástavní právo pro dovolací rekurentku bylo v poznamenaném pořadí zapsáno neprávem, nic nemění, jak mylně za to má dovolací rekurentka, okolnost, že vlastník nemovitosti nechal jednak platební příkazy vejíti v moc práva, jednak že proti zápisu zástavního práva v poznamenaném pořadí nic nepodnikl, neboť zapsané zástavní právo zůstává přes to zástavním právem exekučním. Ze všeobecnosti ustanovení § 213 ex. ř., že lze vznést odpor proti tomu, by se při rozvrhu hledělo k ohlášeným a z veřejných knih nebo z exekučních spisů zjevným nárokům a že lze odporovati i pořadí i výši pohledávek, dlužno souditi, že účastníci rozvrhového řízení mohou odporovati přikázání pohledávky, co se týče její jsoucnosti, její výše, nebo jejího pořadí i z důvodů, kterých povinný při zřízení zástavního práva nebo později neuplatňoval, ať již, že jich uplatnění nechtěl nebo je uplatnění opomenul. I když tedy zápis exekučního zástavního práva pro pohledávky dovolací rekurentky v poznamenaném pořadí nabyt, ježto mu vlastníkem nemovitosti nebylo odporováno, formální právní moci, nebránilo to účastníkům rozvrhového řízení vznést odpor proti požadovanému pořadí pro pohledávky dovolací rekurentky v poznamenané posloupnosti z důvodu, že v tomto pořadí bylo zástavního práva nabyto neprávem. Aby exekuční soud, jakž mu náleží (§ 231 ex. ř.), o tomto odporu rozhodl, musil oprávněnost zápisu zástavního práva v požadovaném, to jest v poznamenaném pořadí zkoumati. Shledav — a to podle toho, co vpředu uvedeno, správně —, že zápis zástavního práva dovolací rekurentky v poznamenaném pořadí není po právu, právem pohledávky dovolací rekurentky v tomto pořadí nepřikázal (sb. n. s. čís. 4152).

Čís. 7942.

Smlouvy správce úpadkové podstaty při dalším vedení úpadcova obchodu jsou právními jednáními úpadcovými.